

HYPPY KALLIOLTA (2)

Pakottivat minut hyppäämään. Ei kerran, vaan kaksi.

Ensimmäisellä kerralla onnistuin väistämään teräviä piikkejä. Pitkän pudotuksen loppuvaiheessa suuntasin paljaat jalkani metallikärkien välissä olevaan tyhjään tilaan. Tömähdin kovalle maalle ja piikit vain sipaisivat ihoani. Vasempaan pohkeeseen tuli nirhaisu, josta verta valuva ihonkappale roikkui kuin palkeenkieli.

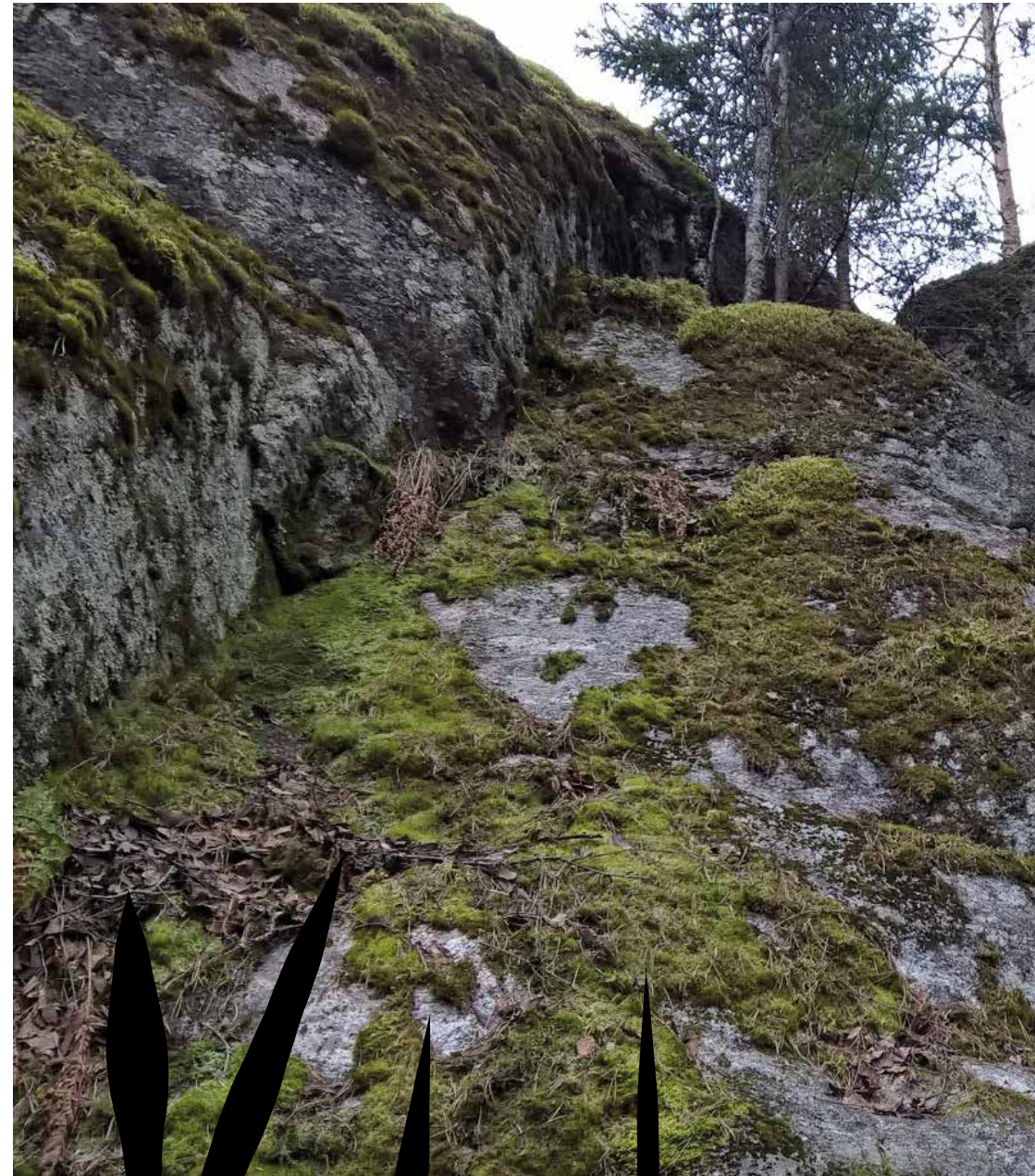
Veljelleni ei käynyt yhtä hyvin. Itkien ja huutaen hän läjähti suoraan piikkien päälle. Oli hiljaista, kun sotilaat nostivat veljeni elottoman ruumiin ja heittivät sen kuin arvottoman jätteen muiden kuolleiden ja haavoittuneiden sekaan kärryihin.

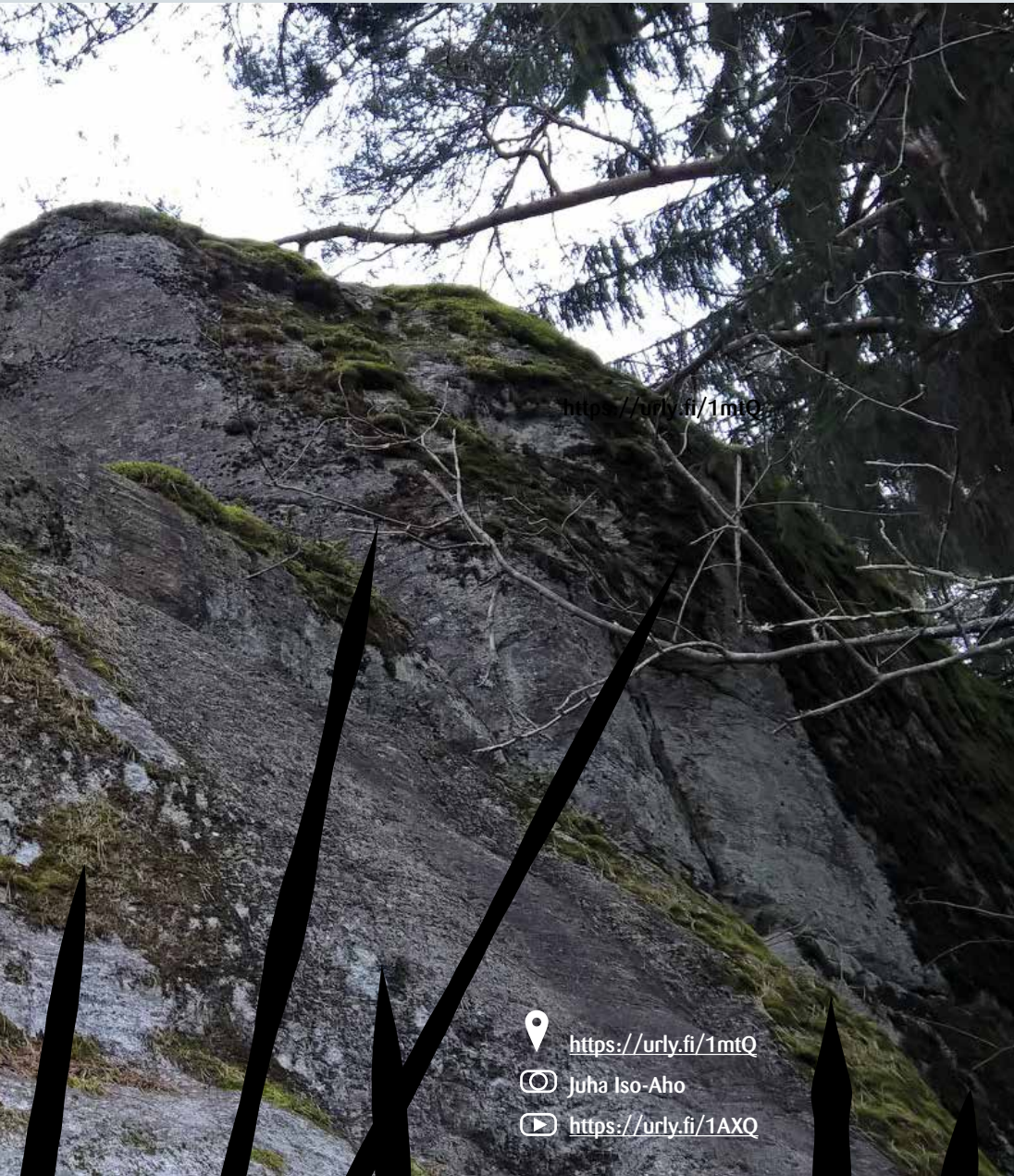
Komentaja käski minua kiipeämään uudelleen kallion laelle. Voimattoman raivon ja suuttumuksen vallassa aloitin vaivalloisen matkan kohti korkeuksia. Sotilaat valvoivat kulkuani, härnäisivät ja törkkivät pistimillään ja naureskelivat epätoivoisia yrityksiäni karkottaa heidät kimpustani. Kun viimein pääsin paikalle, josta minun tulisi toistamiseen heittäytyä alas, kohotin katseeni sinne, missä kylämme paloi roihuna. Liekkien rätinään sekoittui yksitoikkoista rummutusta ja ihmisten kauhunkiljaisuja.

Vielä alas lentäessäni kuulin soiton särkyneen äänen. Sitten en enää mitään. ■

Pekka Vartiainen

Kuokkalammin tien laidassa, noin 20 metrin päässä tiestä, on kallio, jonka yksi sivu on jyrkkä kuin seinä ja lähes kymmenen metriä korkea. Sitä sanotaan hyppykallioksi. Perimätiedon mukaan kallio olisi saanut nimensä ison vihan aikana, jolloin venäläiset olivat pakottaneet suomalaisia hyppäämään kalliojyrkänteeltä alas. Kallion juurelle oli asetettu teräväkärkisiä rautapiikkejä pystyyn. Hyppy oli suoritettava paljain jaloin ja uusittava kunnes sai jalkansa osumaan piikkeihin.

<https://urly.fi/1mtQ>

<https://urly.fi/1mtQ>

Juha Iso-Aho

<https://urly.fi/1AXQ>

A JUMP OFF THE ROCK (2)

They forced me to jump. Not once, but twice. The first time, I managed to avoid the sharp spikes. At the final stage of the long drop I aimed my bare feet at the empty space between the metal spikes. I thudded down on the hard earth and the spikes just brushed my skin. My left calf got a scrape, with a bleeding flap of skin hanging down.

My brother was not so lucky. Crying and screaming, he flopped right onto the spikes. There was silence while the soldiers picked up my brother's lifeless body and flung it on a cart, like a worthless piece of waste, among the other dead and wounded.

The commanding officer told me to climb to the top of the rock again. In a powerless rage and fury, I began the arduous journey to the heights. The soldiers watched my progress, harangued and poked at me with their bayonets, laughing at my desperate attempts to shake them off. When I finally reached the spot from where I was to throw myself off for a second time, I raised my eyes to where our village was burning like an inferno. The crackle of the flames was mixed with monotonous drumming and people's screams of horror.

Hurting down, I still heard the sound of the broken tune. Then nothing. ■

Along the Kuokkalammi road, about 20 metres off, is a rock with one side a sheer drop like a wall, almost ten metres high. People call it 'Jumping-rock'. According to oral tradition, the rock got its moniker during the Greater Wrath, when the Russians had forced Finns to jump off the precipice. Sharp-pointed iron spikes had been set at the foot of the rock wall. The jump had to be made barefoot and repeated until the feet hit the spikes.

Transl. Annira Silver